

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ Φλεβάρ' εἰκοσιμία
καὶ κομμάτων τρικυμία.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Δεκαπέντε κι' ἑξακόσα
καὶ φρικτὰ συμβόλιντα τόσα.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Τρέμε τρέμε, Περικλέτο τσαναμπέτη καὶ κλαψάρη,
καὶ σπαρτάριζε σὰν ψάρι.
Τραγικοὶ Βασιλοκτόνοι ξεφυτρώσαν κι' ἰδῶ πέρα
μὲ τουφέκι ποῦχει σφαῖρα.
'Στὸν Ἀνάλατο μοῦ λένε, πέρα 'στὴν Κατσιποδοῦ,
κι' εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ
ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ κάζο,
ποῦ μὲ κάνει νὰ τρομάζω.

Κύτταξε περιπολίας, ὅπου τρέχουν ὀλοένα...
κρύψου κρύψου, Περικλέτο, μήπως πιάσουνε καὶ σένα
καὶ σὲ πᾶνε 'στὸ μπουδρούμι
καὶ σὲ κάνουνε τουλοῦμι.

'Στοὺς ναοὺς ὁ κόσμος ψάλλει λιτανείας καὶ δεήσεις,
πήγαινε καὶ σὺ μὲ τοῦτον ταπεινῶς νὰ γονατίσης,
κι' ἐν σιγῇ νὰ δεηθῇς
σὰν Χριστιανὸς εὐθύς.

Κύττα τὸν ἥλιο, Περικλῆ, τὸ χρῶμα τοῦρανοῦ,
καὶ μὲ τὸν κόσμον ψάλλε :
«Κύριε τῶν Δυνάμεων καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ
κι' εἰς ὅλους γνῶσι βάλει,
κι' ὁ τόπος τοῦτος τοῦ γλεντιοῦ, ποῦ βγάζει φαμφαρόνους,
νὰ μὴ γεννήσῃ τοῦ λοιποῦ φονεῖς Βασιλοκτόνους».

Ὁ τόπος τοῦτος ποῦ γελᾷ,
βρὲ Περικλέτο μπουνταλαῖ,
δὲν πρέπει νᾶναι τραγικός,
μήτε Σαῖν-Ζουσὶ πραγματικός.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω μας... ψυχὴ μου τί λιακάδα
κι' ἀνοίξῃς φρεσκάδα...
Τί μενεξές, τί πασχαλιά, τί ρόδα, τί μπουμπούκια,
θαρρῶ πῶς βγῆκαν κατ' αὐτάς καὶ τ' ἀγκιναροκούκλια.

Γιὰ κύττα χρῶμα γαλανό,
βρὲ Περικλῆ Σγαρίλιο...
καὶ ποῖος μὲ τέτοιον οὐρανό,
καὶ ποῖος μὲ τέτοιον ἥλιο,
ἀμέσως τὸ τουφέκι του 'στὸν ὄμο δὲν θὰ πάρῃ
καὶ δὲν θὰ τρέξῃ γιὰ πουλιὰ 'στὸ Ρέντι καὶ 'στὴ Βάρη ;

Γιὰ κύττα φύσι μιὰ φορὰ !...
χάρμα καὶ χάρις καὶ χαρά.
Παντοῦ γιορτὴ μᾶς προσκαλεῖ
κι' ἡ πρασιναδ' ἀνοίγει,
καὶ λένε μπόλικο πολλοὶ
πῶς θάχωμε κυνήγι.

Δὲν πᾶν σὲ τέτοιαν ἀνοιξὶ Βασιλοκτόνων φάτσαις
καὶ πάρε τὸ τουφέκι σου καὶ πᾶμε γιὰ μπεκάτσαις.
'Εδῶ καὶ Τσάρος ἂν ἔλθῃ, σὰν 'δῇ τὸν Παρθενῶνα,
Δημοκρατίας Πρόεδρος θὰ γίνῃ μὲ Κορῶνα,
ἰδῶ, ποῦ Βάγκχος πάντοτε χρυσόξανθος κερναῖ,
κανεῖς ποτὲ Πεισίστρατος κι' Ἰππίας δὲν περναῖ,
ἰδῶ 'στὸν τόπον τοῦ φωτός,
ποῦ φέγγει πάντα λατομευτός,
καὶ σοῦρχεται νὰ κυλισθῇς ἀπάνω 'στὰ χορτάρια,
κι' Ἀριστογείτων ἂν 'βρεθῇ
πάλι θὰ κρύψῃ τὸ σπαθί
μὲς 'σὲ μυρτιάς κλωνάρια.

'Εδῶ λαὸς κυριαρχεῖ καὶ Δῆμος βασιλεύει
κι' ἀκράτητος χορεύει,
ἰδῶ ποτὲ δὲν σκιάζεσαι σὰν βλέπῃς τὸ Παλάτι,
ἰδῶ θαρρεῖς τὸν Βασιλῆα γιὰ πρῶτον δημοκράτη,
ἰδῶ 'μπορεῖς εἰλεῦθερά τὴν γλῶσσά σου νὰ λύσῃς,
ἰδῶ κανέναν Βασιλῆα δὲν εἶναι τυραννὸς σου,
καὶ μὲς 'στὸν δρόμο νὰ τὸν 'δῇς 'μπορεῖς νὰ τοῦ μιλήσῃς
καὶ νὰ τοῦ πῇς τὸ ντέρτι σου καὶ τὸ παράπονό σου.

'Εδῶ τῆς Πόλις τὸ Γιλοῖζ δὲν εἶναι, Περικλέτο,
ποῦ μόλις κάνεις νὰ τὸ 'δῇς σὲ στέλλουν 'στὸ μουσκέτο,

ἔδω παγόνουν, Περικλῆ, τὸ κυανοῦν μας αἷμα
ἔσοι δὲν φέρουν Στέμμα.

Τέτοιος τόπος πρέπει πάντα νᾶρχεται ἔμπροστὰ ἑστὸ Θρόνο
καὶ νὰ λήη κάθε πόνο,
κί ἂν γεννᾷ Βασιλοκτόνους νᾶναι σὺν τὸν Θεοδωράκη,
νᾶχουν τῆς Ἀρχῆς μεράκι,
κόκκινοι νὰ βγαίνουν σκουφοί,
χρώματα τουρλοῦ τουρλοῦ,
κί ὡς πνοὴ ζεφύρου κούφοι
νὰ τραβοῦν ἑστὴν Καρχαλοῦ.

Ἐνα ξύλινο μαχαῖρι
νὰ βαστοῦν σὲ κάθε χέρι,
νὰ γαυγίζουμε σκυλιὰ
πεθαμμέν' ἀπὸ τὴν πείνα,
νὰ ξυπνοῦν καὶ τὰ γαλιὰ
καὶ κλοῦ κλοῦ νὰ λέν κί ἐκεῖνα.

Θέλω τοὺς Βασιλοκτόνους ἱλαροὺς, βρε Περικλέτο,
ποῦ νὰ ρίχνουν καὶ τὴν σκούφια καὶ τὸ ξύλινο στιλέτο,
κί ὅταν βλέπουν τὸ Παλάτι νὰ τοὺς πέφτουνε τὰ σάλια
καὶ νὰ λέν με παρακάλια:
«Βασιλεῖ, συμπάθησέ με, κί ἔχω λύσσα καὶ σεκλέτι
γιὰ Κορώνη καὶ Ντοβλέτι,
Βασιλεῖ, συμπάθησέ με, πέφτω καὶ σὲ προσκυνῶ,
κί ἰσχυλὶ σου θὰ γενῶ.

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνο
παπαρόελα ντικιότο,
κί ὅταν ἀντικρύζῃ Θρόνο
μὴ μετάνοια μπουμ καὶ κάτω.

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνον ἱλαρὸν με τὸς ἄστεια,
με λιγούραις, με νηστεία,
καὶ νὰ τρώῃ ἑστὸ Παλάτι με τῆς στρουγγας τὰ τραγιά
καὶ νὰ κόβῃ τὸ φιλέτο
με τὸν ξύλινο σουγιά
καὶ τὸ ξύλινο στιλέτο.

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνον ἀπ' ἔμπρός μου νὰ περνᾷ
με νταούλι καὶ ζουρνᾷ,
κί ὁ καθεὶς με τόσο χάζι
γελαστός νὰ τοῦ φωνάζῃ:
«Ποῦ μᾶς πᾶς με τοὺς ζουρνάδες, νηστικὲ Βασιλοκτόνε;»
εἰς τὸ μέρος ὅπου τρῶνε.

Γκάγ καὶ γκούπε, νταούλι κτύπα
γιὰ καθένα παρλαπίπα.
Χαῖρε, γῆ κλεινῶν Σταδίων,
πέρνα, κόσμε φαμπαρόνων,
μπάστα καὶ τῶν Ἀρμωδιῶν
καὶ τῶν Ἀριστογειτόνων.

Θέλω καθ' ὅλους τοὺς καιροὺς
Βασιλοκτόνους ἱλαροὺς,
ποῦ νὰ με κάνουν νὰ γελῶ καὶ νὰ τοὺς λῶ πρίτσι,
κί ὅχι σὺν τὸν Καρδίτη,
γιατὶ σὲ τέτοια τραγικά δὲν ἔρχομαι καθόλου
καθὼς τὸ ξέρεις δὲ καὶ σὺ, τσιφούτη τοῦ διαβόλου.

Δὲν θέλω, Περικλέτο μου, ἑστὸν τόπο τῆς εἰρήνης
φυσέκια δυναμίτιδος καὶ νιτρογλυκερίνης,
καὶ τρομασμένους νὰ πηδῶ,
νὰ τρέχουν ὅλοι τραγικοί,
περιπολῖαις κί ἀπ' ἔδω,
περιπολῖαις κί ἀπ' ἐκεῖ.

Νὰ τρέμω γιὰ τὸ μούσι μου μὴν τύχη κί εἶναι μαῖνι
καὶ ἑστὰ καλὰ καθοῦμενα κακοὺς μελεάδες νᾶβρω,
νὰ τρέμω γιὰ τὰ γένητα μου μήπως ξανθὰ τὰ πάρον
κί ἔλθουν καὶ με μπλοκάρουν.

Νᾶχω κί αὐτὸν τὸν ἴσχιό μου μεγάλο βάσανό μου,
νὰ βλέπω ἑστὸν καθρέφτη μου συχνὰ τὸ μούτσουνο μου,
μήπως καὶ μοιάζῃ, Περικλῆ, με τοὺς Βασιλοκτόνους
καὶ μπλέξω μ' Ἀστυφύλακας, Οὐσσάρους καὶ Δραγόνες.

Νὰ μὴ μιῶ,
νὰ μὴ γελῶ,
νὰ μὴν ἀκοὺς σὲ καφφενὲ
κάθε γνωστό σου κουενὲ
τὰς κρίσεις τοῦ τὰς ἐμβριθεῖς περὶ παντός νὰ φέρῃ,
ν' ἀκοὺς πῶς ἐλαβῶσανε τὸν κυνηγὸ τὸν Νέρη,
ν' ἀκοὺς πῶς καὶ τὰ χάμωρα τὰ πλῆγωσαν κί ἐκεί
καὶ πληγωμένα τᾶφεραν τὰ μαῦρα ἑστὴν Ἀθήνα.

Ν' ἀκοὺς πῶς πέσαν βόλγια
καὶ ἑστ' ἄλογα τὰ δόλια,
ν' ἀκοὺς πῶς ἐπληγῶσανε κί ἑναν Φαρῆ ἑστὸ πόδι
με λύσαν θηριώδη,
καὶ μόλις πᾶς ἑστὸν καφφενὲ ν' ἀπλώσης τῆς ἀρίης
καὶ νὰ ρουφήξῃς τὸν βραστό,
νὰ σούρχεται ζωγραφιστὸ
τὸ πληγωμένο τ' ἄλογο μες ἑστῆς ἐφημερίδες.

Νὰ βλέπῃς καὶ τὸν ἀμαξᾷ με μπόταις καὶ καμταῖς,
καὶ νὰ σὲ πιάνῃ φρίκη,
νὰ βλέπῃς τὴν Κατσιποδοῦ κί ἐκεῖνο τὸ χαντάκι,
μὰ καὶ τοῦ Χέλμη τὴν Φιλῶ καὶ τὴν Καραπατάκη,
νὰ βλέπῃς καὶ τὸν Σταβάρη καὶ τὴν γρηᾷ Ζαχάρω,
καὶ τέτοια κί ἄλλα, ποῦ κί ἐμεῖς με κάνουν καὶ κρητάρω.

Κί ἴσως νὰ ὄῃς ἀργότερα
ζωγραφιστὸ, βρε βῶδι,
καὶ τοῦ Φαρῆ τὸ πόδι,
κί ἄλλα περιεργότερα,
τὰ τρυπημένα χάμωρα, τὸ κλάκ τοῦ καροτσέρη,
ποῦ ἔαρεσε νὰ φύγῃ,
τὸ δίκαννο καὶ τὸ σκυλὶ τοῦ κυνηγοῦ τοῦ Νέρη
σὲν πάῃ ἑστὸ κυνηγι.

Ἴσως νὰ ὄῃς, βρε Περικλῆ, ἑστῆς ζωγραφίαις ἐκείναις
καὶ τοῦ Καρδίτη τὸν νωνὸ καὶ τὴν νωνὰ συνέμα,
ἴσως νὰ ὄῃς καὶ τοῦ Φαρῆ καμπόσαις καθβάλιναις
πῶς ἦσαν πρὸ τοῦ δράματος καὶ πῶς μετὰ τὸ δράμα.

Π.—Τέτοιο κάζο σὺν καὶ τοῦτο συγχινήσεις προκαλεῖ
τί ψηφίσματα κί ἀπέξω κί ἀπὸ μέσα, Φασουλῆ.
Καὶ καθεὶς τρανὸς καὶ νᾶνος
τὴν Κορώνη συνεχάρη,
κί ὁ Καλίφης ὁ Σουλτάνος
κί ὁλ' οἱ Καίσαρες κί οἱ Τσάροι.

Ἐχρηκαν κοσμοπολίται
κί ἔβγαλαν χαρὰς φωναῖς,
ἔχρηκαν κί Ἰσραηλίται,
Γιουσουργοὺ καὶ Σκιζενέ.

Τί τρεχάματα φουριόζα, ποιὸς θὰ παρατρέξῃ πρῶτος,
κί εἰς ἀνάμνησιν, ὡς λέγουν, τοῦ φρικώδους γεγονότος
εἰς τοῦ δράματος τὸ μέρος Ἐκκλησία θὰ κτισθῇ
κί Ἅγιος Σώστης κί Ἐλευθέρης ἡ κί ἄλλοιως θὰ βαπτισθῇ.

Καὶ τὴν πρότασιν προθύμως
τὴν ἐπρότεινε ὁ ἄνθρωπος,
ἂν καὶ λέγεται πρὸ χρόνων κακομοίρης καὶ χρεώστης
καὶ γι' αὐτὸν κανεὶς Ἀνυθέρης δὲν εἰσίσταται καὶ Σώστης.

Φ.—Ἐξω λάλοι πατριῶται καὶ μεμψίμοιροι ὀριμεῖς...
διαδήλωσιν κί ὁ κόσμος, διαδήλωσιν κί ἐμεῖς,
ἔξω σὺ, Βασιλοκτόνων κωμικὴ σφηκοφωληρὰ,
πᾶμε τώρα ἑστὸ Παλάτι γιὰ νὰ δούμε Βασιλεῖ,
καὶ σὲ σπῆτ' αὐτὸ καὶ σὲ δρόμους
κατακρίνοντας τὴν πρᾶξιν,
ν' ἀσφαλίσωμεν τοὺς νόμους,
ν' ἀσφαλίσωμεν τὴν τάξιν.

(Ὁ Φασουλῆς κί ὁ Περικλῆς τὰ χέρια τῶν κτυπᾶνε
καὶ ἑστὸ Παλάτι πᾶνε
μὲ Σωματείων φανερῶν ἀσκέρι καὶ φουσατό,
καὶ τραγουδοῦν κί οἱ ὄρθοι καὶ λέν τὰ παρακάτω).

Σύλλογοι καὶ Σωματεῖα ἔμπρός ἑστὸν Ρήγα νὰ περνᾶτε
κί ἔβγα πάλι ἑστὸ μπαλκόνι, Δημοκράτη Κορωνάτε,
πρόβαλ' ἔξω, Βασιλεῖ,
μ' ὅλη σου τὴν φαμελιά,
νὰ μᾶς πῆς καὶ νὰ σοῦ ποῦμε
καὶ γιὰ σένα νὰ κοπούμε.

Ἐχομε καιροὺς καὶ χρόνους
νὰ σὲ δούμε ἑστὸ μπαλκόνι...
τραγικούς Βασιλοκτόνους
τὸ σκαρὶ μας δὲν σηκώνει.

Καὶ σὺ μᾶς ἐδοθήσῃς
κί ἐμεῖς σ' ἐδοθήσαμε,
καὶ σὺ μᾶς ἐσυνειθίσῃς
κί ἐμεῖς σ' ἐσυνειθίσαμε.

Ἐμεῖς γιὰ σὲ καὶ σὺ γιὰ μᾶς ἑστὸ Θρόνο σου νὰ στέκῃς,
κί ἂν ψάλλῃ θέματ' ἄρρητα κανεὶς ντεληφυσέκης,
κί ἂν παραμυρμουρίζωμε
γιὰ κάθε ξαφνικὸ μας
κί ὕστερα λιθανίζωμε,
τόχει τὸ φυσικὸ μας.

Ἀνάθεμα ἑστὸ κλίμα μας κί ἐκεῖνο τὸ λιποῦρι,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς δὲν ἄφησε νὰ δοῦν ποτὲ χαῖρι,
ποῦ ἑστὸ χιμῶνος τὴν καρδιά φουντόνει ἠμυδαλῖαις
καὶ κατακαίει καύκαλα καὶ ραχοκοκκαλῖαις.

Τὴν κάθε λύπη καὶ χαρὰ
τὴν δοκιμάσαμε μαζί,
σ' ἐτραγουδοῦσαν φλογερὰ
καὶ τροβαδούροι καὶ πεζοί.

Καὶ τώρα πάλι ποῦ μᾶς λές
πῶς μελετᾷς νὰ δράσης,
δάφναις θὰ στρώσωμε πολλαῖς
ἀπάνω νὰ περάσης.

Ἀνάθεμα καιροὶ καὶ χρόνοι
κί ἦλθαν βάσανα καὶ πόνοι,
σκλάβοι πρόσφυγες, λιμοί,
καὶ λαχτάρα γιὰ ψωμί.

Δὲν λογάκια πῆς μας μόνο
στόματα νὰ κλείσουν λάλα,
νὰ ξεχάσωμε τὸν πόνο,
νὰ γινούμε μέλι γάλα.

Μὲς ἑστὴν τόση ξαστερὰ
ξαστερὰ νὰ μᾶς τὰ πῆς,
δὲς μας μὴ παρηγοριὰ,
μὴν ἐλπίδα προκοπῆς.

Κί ἂν μᾶς πότισαν χολὴ
τοῦ πολέμου τὰ δεινὰ,
ἔμπρός ἑστ' Ἀνάκτορα ξανὰ
τὸ λεφτοῦσι πηλαλεῖ.

Πλὴν μ' αὐτὸ κί ἐμεῖς ἀντάμα,
φρονιμῖας καὶ μούρλας κρημα,
σταματοῦμε ἑστὸ Παλάτι
καὶ φωνάζομε «σπολλάτη».

Σήμερα Ψυχασάδατο, τῶν πεθαμμένων Σχόλη,
καὶ γύρω τόσα κόλλυβα γιὰ τῆς ψυχῆς σκορπᾶνε,
ποῦ δὲν σκιαχτήκαν τὴν βοή, τὸ Τούρκικο τὸ βόλι,
καὶ ἑστὸ πολέμου τὸν καπνὸ χυθῆκανε καὶ πᾶνε.

Σήμερα Ψυχασάδατο, μνημόσυνα περίσσια,
κί ἰτιαῖς καὶ κυπαρίσσια,
κί ἀκοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς
νὰ μακαρίζουν τοὺς νεκροὺς,
γιατὶ δὲν εἴσαν νὰ δοῦν τὰ τωρινὰ τὰ χρόνια,
ποῦ λείψανα κινούμενα μᾶς κᾶν ἡ καταφρόνια.

Μᾶς βάζουν ἑστὸ λαϊκὸ θηλειᾷ,
μὰ πρόβαλ' ἔξω, Βασιλεῖ,
κί ἂν σὺν πατέρας ἑσέπασες μονάκριβο κορίτσι
κί ἀπὸ τὰ βόλγια τῶσας ἐκείνου τοῦ Καρδίτη,
μὰ σέπασες σὺν Βασιλεῖ καὶ τὴν γυνὴ Πατρίδα
καὶ πρότεινε τὸ στήθος σου ἑμπροστὰ τῆς σὺν ἀσπίδα.

**Ἑορτὴ τοῦ Ντελνιγιάννη
καὶ τοῦ Φαδουλῆ στεφάνι.**

Φ. — Ἦλθα μὲ τὸ στεφάνι μου πλεγμένο
μὲ λάχανα, καρότα καὶ δαυκιᾶ,
γιὰ σὲ τὸν Θεόδωρὲ τὸν ξακουσμένο,
ποῦ ἔξικανες γιὰ πάντα τὴν Τουρκιά.

Βουβός, Κορδοναρούμπαρς, καὶ τρέμων
σοῦ δίδω τὸ πολύτιμον τὸ δῶρον,
ἀντάξιον βραβεῖον τῶν πολέμων
καὶ τῶν ρητορειῶν τῶν παραφόρων.

Ἡ προσφιλὴς Πατρίς μας, Πατριῶτα,
μὲ λόγων φουσκαωμένη μπουρμπουλήθραις,
καὶ μὲ πολέμου τρίτου λαχανήθραις
κακοστομαχισμένη σὰν καὶ πρῶτα,

Ἐν μέσῳ τῶν ὠδίνων τοῦ λιμοῦ
σαλατικά διάφορα συμπλέκει,
καὶ τοῦτο τὸ στεφάνι δι' ἐμοῦ
δωρεῖ 'στὸ φαλακρὸ τῆς τὸ λελέκι.

Δέξου το, Πολεμάρχε Τουρκοκτόνε,
τῆς Γορτυνίας Κόμη καὶ Βαρόνε,
πάρτο, Θεόδωρέ μου Στρατηλάτα,
καὶ βάλτο 'στὸ Τραπέζι γιὰ σαλάτα.

Μακάριος προσέρχομαι σιμά σου
μὲ σέβας καὶ μ' ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης
νὰ χαίρῃσαι καὶ πάλι τ' ὄνομά σου
καὶ τὸν ἀνεψιὸν νὰ πεδικλώσῃς.

Κι' ἐκείνον τὸν Ἑτέμ τὸν στραβοκάνη
τὸν γράφω πέρα πέρα 'στὴν πατοῦνα μου...
σκύψε νὰ σοῦ φερέσω τὸ στεφάνι
κι' ὅλαις ἢ παπαρούναις, παπαρούνα μου.

**Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

«Ρωμῆς,» Παναγιωτίδη Κουρεῖτον 'στὰ Χαιτιά,
ἐξωραΐζον κόμας καὶ πρόσωπα παντοῖα,
κι' ἔχον ποικίλης τέχνης ἀρώματα λεπτά...
δρόμος τῶν Πατησίων ὑπ' ἀριθμὸν ἑπτὰ.

Ἡμερολόγιον μικρὸν, βγαλμένο 'στὴν Χαλκίδα,
Οἰκονομίδης τόγραψε μὲ φλογερὰν γραφίδα.

Στίχοι Πέτρου Ζητουγιάντη, τυπωμένοι 'στὸ Παρίσι,
μ' ἔμπνευσι καὶ τόσο λουσο, ποῦ καθένας θ' ἀπορήσει.

Ἱστορία τοῦ Πολέμου τοῦ Ἑλληνο-Τουρκικοῦ,
ἔργον τοῦ Σπηλιωτοπούλου, ἐμβριθὲς ἱστορικοῦ,
πρὸς σπουδὴν καὶ πρὸς μελέτην καθεὶς συμπατριώτου...
τόμος δευτέρος ἐβλήκε σπουδαιότερος τοῦ πρώτου.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ὅλο μέτρα καὶ ρυθμίς
ὅσων Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.